

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/224/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214710
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Amália Paulerová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5712214710.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedníčky senátu JUDr. Amálie Paulerovej a členov senátu JUDr. Róberta Urbana a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa - POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi - Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné nám. 13, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 10C/240/2012-113 zo dňa 16.1.2014 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok okresného súdu.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ dňa 27.9.2012 domáhal od odporcu náhrady majetkovej škody v sume 772,26 eur a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 154,45 eur titulom nesprávneho úradného postupu orgánu štátu (Okresný súd Martin), v exekučnej veci vedenej u súdneho exekútora pod sp. zn. Ex/14944/10 (povinný M. A. - dlžník). Navrhovateľ v návrhu tvrdil, že okresný súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až 17.2.2011 (konanie začalo dňa 27.9.2010) a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po uplynutí zákonnom stanovenej doby, s omeškaním viac ako 143 dní. Navyše nesprávneho úradného postupu sa dopustil okresný súd vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok, keďže on disponoval právoplatným a vykonateľným exekučným titulom rozsudkom Rozhodcovského súdu sp. zn. SR 06376/10. Exekučný súd nelegálnym postupom v rozpore s ustanovením § 44 ods. 2 Exekučného poriadku komplexne preskúmal exekučný titul metódou, ktorá mu v rámci zverenej právomoci ako exekučnému súdu neprináleží, čím porušil zásadu legality (článok 2 ods. 2 Ústavy SR). Exekučný súd nie je súdom v zmysle § 40 a nasl. zákona o rozhodcovskom konaní, nekoná o zrušení tuzemského rozhodcovského rozsudku a ani nepokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v návrhu, alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnom návrhu. Exekučný súd tým, že svojim nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva navrhovateľa na zaplatenie dlhu v časti istiny a to bez plnenia zákonných podmienok na takýto postup, formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi navrhovateľom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným odvíjajúceho svoju podstatu od uzatvorenej zmluvy o úvere. Exekučný titul - rozhodcovský rozsudok založil prekážku právoplatne rozhodnutej veci. Ide o neodstrániteľnú vadu konania, na ktorú je súd povinný prihliadať ex offa. Navyše podľa platnej právnej úpravy je rozsudok rozhodcovského súdu rovnocenným exekučným titulom s rozsudkom vydaným všeobecným súdom v občianskom súdnom konaní. Opísaný postup exekučného súdu hodnotil navrhovateľ ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne s ustanovením § 44 ods.

2 Exekučného poriadku. V predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd pristúpil až po veľmi dlhej dobe, a rovnako tak neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala vytvoriť stav zakladajúci reálnu nevyhnutnosť istiny a jej príslušenstva, založením prekážky veci rozhodnutej.

Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu preto navrhovateľ uplatnil náhradu majetkovej škody v celkovej výške 772,26 eur, podľa neho predstavujúcu náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úver.

Nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu jeho legitímnych očakávaní, že správnym a zákonným postupom súdu dôjde k vymoženiu pohľadávky. On mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote včas efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti jeho pohľadávky a jej príslušenstva, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá. Postup exekučného súdu zamedzil mu správať sa so starostlivosťou riadneho hospodára. Akokoľvek, náhradu nemajetkovej ujmy vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov a základných práv, pritom potreba náhrady nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutia adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie, považoval sumu 154,45 eur, t.j. 20% z uplatňovanej istiny s príslušenstvom (hodnoty majetkového práva postihnutého procesnou deformáciou).

Prioritne okresný súd konštatoval splnenie zákonnej podmienky pre konanie o návrhu navrhovateľa - podanie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody u príslušného štátneho orgánu, vychádzal pritom z prezentovaného názoru Krajského súdu v Žiline v obdobných konaniach vyslovený v rozhodnutiach, ktorými krajský súd rozhodoval o odvolaniach navrhovateľa proti rozhodnutiam okresného súdu, ktorým konanie pre nepredloženie rovnopisu žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, zastavil.

Okresný súd pri právnom posúdení veci vychádzal z ustanovení § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. a/, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1,2,3,5, § 19 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2012.

Okresný súd vykonaným dokazovaním, najmä oboznámením sa s obsahom spisu okresného súdu sp. zn. 23Er/2054/2010 (Ex 14944/10) zistil, že navrhovateľ v pozícii oprávneného na Exekútorskom úrade JUDr. Rudolfa Krutého, súdneho exekútora so sídlom v N. dňa 27.9.2010 spísal návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému M. A., na vymoženie pohľadávky priznanej exekučným titulom - rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenskou rozhodcovskou a.s. Karloveské rameno 8, Bratislava, pod sp. zn. SR 06376/10 zo dňa 23.7.2010. Súdny exekútor exekučný súd o udelenie poverenia požiadaval až 13.12.2010. Už do 15 dní od udelenia žiadosti o udelenie poverenia - dňa 28.12.2010 exekučný súd vydal uznesenie, ktorým žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, pričom z odôvodnenia uznesenia vyplynulo, že exekučný súd postupoval tak podľa § 45 ods. 1 písm. b/, c/, ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní a pri preskúmaní žiadosti o udelenie poverenie ako aj exekučného titulu zistil rozpor exekučného titulu so zákonom, nakoľko exekučný titul priznával nedovolené plnenie súčasne v rozpore s dobrými mravmi, porušujúce práva povinného ako spotrebiteľa. Uznesenie bolo právnomu zástupcovi oprávneného doručené 12.1.2011, exekútorovi 12.1.2011 a povinnému 12.1.2011. Uznesenie okresného súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia odvolaním ani jedna procesná strana nenapadla. Uznesenie nadobudlo teda právoplatnosť dňa 28.1.2011 a následným uznesením exekučný súd dňa 1.2.2011 exekúciu zastavil podľa § 44 ods. 3 EP.

Vykonaným dokazovaním nemal súd preukázané navrhovateľom tvrdené omeškanie exekučného súdu pri posudzovaní žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia. Práve naopak, o žiadosti súdneho exekútora exekučný súd rozhodol v 15 dňovej lehote (zamietnutím žiadosti). K nesprávnemu úradnému postupu nemohlo dôjsť ani v dôsledku zamietnutia žiadosti exekútora o vydanie poverenia (rozhodnutím exekučného súdu), ako následok rozhodnutia súdu. V tejto súvislosti okresný súd zvýraznil, že navrhovateľ nenapadol rozhodnutie exekučného súdu odvolaním, uznesenie o zamietnutí žiadosti nadobudlo právoplatnosť, následne došlo k zastaveniu exekúcie. Navrhovateľ neprodukoval dôkaz, že by k zrušeniu predmetného rozhodnutia došlo na základe iného opravného prostriedku, a ak navrhovateľ chcel predložiť znalecký posudok, ktorý by reagoval na daný postup súdu z pohľadu medzinárodného práva, najmä Európskeho práva a smernice Rady 93/13 EHS, mal tak urobiť v exekučnom konaní v rámci odvolacieho konania a nie v aktuálnom konaní. V aktuálne prebiehajúcim konaní totiž opätovné preskúvanie postupu exekučného súdu a výsledku úvah súdu (pri zamietnutí žiadosti súdneho exekútora a následkom zastavení exekučného konania) by znamenalo neprípustné porušenie zásady dvojinstančnosti súdneho konania a prieskum právoplatného rozhodnutia mimo rámca mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak teda navrhovateľ bol nespokojný s rozhodnutím súdu o zamietnutí žiadosti exekútora na vydanie poverenia (vystupoval v exekučnom konaní v pozícii oprávneného) mal sa snažiť o dosiahnutie zrušenia takéhoto, pre neho nevýhodného rozhodnutia všetkými dostupnými právnymi prostriedkami. Voči predmetnému uzneseniu bolo totiž prípustné odvolanie, čo oprávnený (navrhovateľ) v exekučnom konaní nevyužil. Preto dôkazný návrh na predloženie znaleckého posudku sa súdu javil byť neúčelný, vzhľadom na preukázaný skutkový stav veci irelevantný, navyše z vyjadrenia navrhovateľa pre súd ani nevyplývalo v akom časovom horizonte mieni takýto znalecký posudok predložiť a teda či by vyčkávaním na predloženie takého dôkazu neboli v konaní spôsobené zbytočné prietahy, ktoré navrhovateľ súčasne opakovane v súdnych konaniach súdu vyčíta.

Okresný súd záverom konštatoval nedôvodnosť návrhu, nakoľko neboli splnené predpoklady vyžadované zákonom č. 514/2003 Z.z. pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy. V konaní nebola preukázaná ani existencia nezákonného rozhodnutia, ani existencia nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorým by navrhovateľovi mohla vzniknúť tvrdená škoda a nemajetková ujma.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania okresný súd aplikoval § 142 ods. 1 O.s.p., vychádzal z princípu úspechu/neúspechu účastníkov v konaní, pričom konštatoval úspech odporcu, ktorému vznikol nárok na náhradu trov od neúspešnej procesnej strany - navrhovateľa, odporca náhradu trov konania nevyčíslil a ani z obsahu spisu nevyplývalo, žeby mu boli nejaké trovy vznikli. Z týchto dôvodov odporcovi náhradu trov konania okresný súd nepriznal.

Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Domáhal sa zrušenia rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietal, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť ako účastníkovi konania konať pred súdom, vo veci rozhodoval vylúčený sudca, súd nesprávne právne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenia právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

V osobitostiach vytýkal, že súd postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. vec prejednal v jeho neprítomnosti zdôvodňujúc, že sa bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Odvolateľ poukazoval na to, že podal súdu návrh na zrušenie pojednávania, o zrušení pojednávania požiadal riadne a včas, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spojené s označenými dôvodmi. Súd nemohol vec prejednať v jeho neprítomnosti, a ak tak postupoval, odňal mu tým právo zúčastniť sa konania pred súdom. Napokon súd jeho žiadosť o zrušenie pojednávania (o čo požiadal z dôležitého dôvodu) ignoroval, vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom dôkazov.

On uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach odvolateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v návrhu), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Tento jeho právny názor potvrdzujú i rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne, Nitre, Prešove v skutkovo a právne zhodných veciach, v ktorých boli vylúčení všetci sudcovia okresného súdu. Odvolateľ na podporu svojej odvolacej argumentácie (vo vzťahu k princípu zachovania práva na

neustranný súd, rozhodovanie vecí zákonným sudcom) poukazoval na rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR v rozhodnutiach IV.ÚS 345/09, I. ÚS 27/98, III. ÚS 16/2000.

Za takýchto okolností a s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; že on (odvolateľ) podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; - nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Konečné/meritórne rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Z tohto dôvodu podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí návrhu nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok správania súdu, kedy predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie práva odvolateľa na súdnu ochranu, osobitne má jeho možnosť konať pred súdom. Meritórne rozhodnutie súdu je prinajmenšom predčasné.

Napokon on (odvolateľ) nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

Súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že ním (odvolateľom) namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Podľa jeho názoru na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov, a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nielen samotný moment kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi.

Súd porušil právo odvolateľa na kontradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy, nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Súd rozhodol bez toho, aby mu umožnil vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Táto zásada nie je obmedzená ani druhom súdneho procesu a je zaručená aj v občianskoprávnom procese a procese pred Ústavným súdom. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu.

Odvolateľ poznamenal, že ak odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k návrhu v zmysle ustanovenia § 114 ods. 3 O.s.p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. (tým že súd meritórne rozhodol, označené ustanovenie ignoroval). Skutkovým základom sa mal stať ním (navrhovateľom) tvrdý skutkový stav.

Odporca písomné vyjadrenie k odvolaniu nepredložil.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal účastník (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 212 ods. 1 O.s.p., viazaný rozsahom i dôvodmi odvolania a aplikáciou postupu podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 a § 214 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1,2 O.s.p. pre vecnú správnosť.

Krajský súd vyhodnotil odvolanie navrhovateľa za nedôvodné.

Preskúmaním spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa v prejednávanej veci zistil riadne skutkový stav, vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu. Pri vykonaní dôkazov vychádzal i z procesných návrhov navrhovateľa na vykonanie dokazovania ním označených priamo v návrhu na začatie konania. Dôkazy vyhodnotil v celom rozsahu v súlade s ustanovením § 132 i nasl. O.s.p. a vec správne právne aj posúdil. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil i s písomným odôvodnením napadnutého rozhodnutia, a len na zvýraznenie správnosti záveru súdu prvého stupňa považuje za svoju povinnosť vyjadriť sa k odvolacím argumentáciami tak procesného charakteru, ako aj k odvolacím argumentáciami charakteru hmotnoprávneho vznesené navrhovateľom v odvolaní.

Za rozporuplné vyhodnotil krajský súd odvolací argument navrhovateľa, ktorým namieta nestrannosť súdu a zaujatosť sudcu prejednávajúceho aktuálnu právnu vec. Je jednoznačné v konaní, že zákonná sudkyňa, ktorej vec bola pridelená na prejednanie a rozhodnutie, na čl. 16 spisu uvádza, že sa zaujatá necíti, a to ani pre pomer k veci, ani pre pomer k účastníkom konania alebo k ich zástupcom. Navrhovateľ vo svojom podaní na výzvu súdu zo dňa 30.10.2012 (na čl. 14 spisu) výslovne uviedol, že súdu námietku zaujatosti podľa ust. § 15a ods. 1 O.s.p. nepodal. Za tejto procesnej situácie neexistoval zákonný dôvod na predloženie veci pre rozhodnutie nadriadenému súdu postupom podľa § 16 O.s.p. Navyše navrhovateľ zdôvodnil odvolanie proti uzneseniu Okresného súdu Martin č.k. 10C/240/2012-28 zo dňa 2.1.2013, ktorým mu súd vyrubil súdny poplatok za námietku zaujatosti, že on súdu námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O.s.p. nepodal a práve táto okolnosť bola i dôvodom zrušenia uznesenia okresného súdu uznesením Krajského súdu v Žiline 10Co/73/2013-43 zo dňa 28.2.2013. Za tejto procesnej situácie neexistoval zákonný dôvod na predloženie veci pre rozhodnutie nadriadenému súdu postupom podľa § 16 O.s.p.. Ku dňu rozhodovania odvolacieho súdu neexistuje teda rozhodnutie, ktorým by zákonná sudkyňa JUDr. Mária Gazdačková mala byť vylúčená z prejednania a rozhodovania veci, a navyše námietka navrhovateľa v odvolacom konaní vytykajúca nedodržanie princípu zákonného sudcu nemá svoj právny základ v danom štádiu rozhodovania o jeho odvolaní. Z pohľadu tejto procesnej situácie mal súd prvého stupňa splnené všetky podmienky, aby vec v neprítomnosti účastníkov prejednal postupujúci podľa § 101 ods. 2 O.s.p..

Podľa názoru odvolacieho súdu navrhovateľ mal súdom prvého stupňa vytvorený procesný priestor na to, aby na meritórnom pojednávaní argumentoval, prezentoval svoje stanoviská, či už k rozsahu vykonaného dokazovania, ako aj k vyjadreniu druhej procesnej strany (takéto vyjadrenie súd oboznamoval na pojednávaní dňa 16.1.2014), navyše vecné otázky, ktoré odporca v písomnom vyjadrení uvádza sú navrhovateľovi známe z obsahu ďalších (tisíce) súdnych konaní, ktoré založil v prípade obdobných nárokov u jednotlivých súdov v rámci Slovenskej republiky. Bolo na navrhovateľovi, či súdom umožnený procesný priestor: zúčastniť sa pojednávania, argumentovať priamo na pojednávaní, navrhovať dôkazy, vyjadriť sa k vykonaným dôkazom; využiť alebo nie. Bez právneho významu je odvolací argument navrhovateľa vytykajúci súdu prvého stupňa, že v meritórnom rozhodnutí rozhodoval aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., keďže okresný súd v napadnutom rozsudku o takomto procesnom návrhu navrhovateľa nerozhodoval a ani nemal dôvod, keďže navrhovateľ takýto procesný návrh u okresného súdu neuplatnil.

Súd prvého stupňa bol dôsledný i v dôkaznom konaní. Skutkové okolnosti podstatné pre ustálenie existencie/neexistencie základu právneho nároku zisťoval z obsahu pripojeného exekučného spisu 23Er/2054/2010 (sp. zn. súdneho exekútora Ex 14944/10), skutkové zistenia súdu prvého stupňa korešpondujú s existujúcou procesnou situáciou v predmetnom spise. V dôvodoch rozhodnutia okresný súd dáva účastníkom konania relevantné odpovede na všetky skutkové i právne významné otázky, z ktorých vychádzal, uviedol ktoré ustanovenia súvisiacich právnych predpisov na posudzovanú vec aplikoval.

Vykonané dokazovanie preukázalo, že v posudzovanej exekučnej veci exekučný súd o žiadosti súdneho exekútora (zamietnutím žiadosti) rozhodol v lehote 15 dní. K omeškaniu súdu s rozhodnutím o tejto žiadosti nedošlo, skutkové tvrdenia navrhovateľa uvedené v návrhu na začatie konania sa preukázali ako tvrdenia nepravdivé.

Pokiaľ ide o vecnú stránku rozhodovania (zamietnutie žiadosti súdneho exekútora) vzhľadom na spotrebiteľský charakter právneho vzťahu založeného zmluvou o úvere, z ktorého právneho vzťahu vyvodil navrhovateľ v rozhodcovskom konaní i svoje nároky priznané mu rozhodcovským súdom bolo

v celom rozsahu v súlade s Európskou judikatúrou, ale aj s rozhodovacou praxou Ústavného súdu SR postup exekučného súdu, keď zo zákona (ex offa) podrobil prieskumu exekučný titul (rozhodcovský rozsudok) a po konštatovaní, že priznáva zákonom nedovolené plnenie, zamietol žiadosť súdneho exekútora na základe takéhoto exekučného titulu. V podstate navrhovateľ (v pozícii oprávneného v exekučnom konaní) tento záver exekučného súdu v dotknutom exekučnom konaní nespochybňoval. Vecné závery exekučného súdu v celom rozsahu akceptoval, odvolanie proti uzneseniu nepodal. Po právoplatnosti uznesenia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia následné zastavenie exekúcie akceptuje procesný postup ustanovenia § 45 ods. 3 Exekučného poriadku. Záver súdu, že ku dňu jeho rozhodovania neexistuje rozhodnutie nezákonné, resp. ktoré by bolo zrušené, má svoj vecnoprávny ako aj zákonný rámec.

Okresný súd rozsah dokazovania neustálil svojvoľne a sám, ale vychádzal z dôkazov, ktoré navrhovateľ priamo v návrhu na začatie konania uviedol. Vychádzal prioritne z obsahu exekučného spisu ako rozhodujúceho dôkazu. Údaje, ktoré súd prvého stupňa uvádza v písomnom odôvodnení rozhodnutia vychádzajú z pravdivých a relevantných procesných postupov exekučného súdu v exekučnom konaní.

Záver súdu prvého stupňa o nesplnení zákonných podmienok zodpovednostného vzťahu má svoje opodstatnenie. Keďže nebola splnená prioritná základná podmienka zodpovednostného vzťahu - existencia nesprávneho úradného postupu, skúmanie ďalších zložiek (zákonných podmienok) zodpovednostného vzťahu bolo nadbytočné. Ako nadbytočné vzhľadom na konštatovaný vecný záver rozhodnutia treba vyhodnotiť i procesný návrh navrhovateľa na doplnenie dokazovania predložením znaleckého posudku, jedná sa o dôkaz nadbytočný, neovplyvňujúci vecný záver rozhodnutia v súdnej veci.

Nebol dôvod, aby okresný súd pri rozhodovaní o návrhu aplikoval postup podľa § 114 ods. 3 O.s.p. a vydal rozsudok pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p., keďže v súdnej veci odporca písomné vyjadrenie k návrhu navrhovateľa predložil. Uvedené písomné vyjadrenie odporcu súd na pojednávaní aj oboznamoval, navyše žalovaný nárok navrhovateľa bol výsledkom vykonaného dokazovania preukázaný ako neopodstatnený.

Ďalšie odvolacie argumentácie odvolateľa nemali pri právnom posúdení veci podstatný význam.

V súvisiacom výroku o náhrade trov prvostupňového konania rozhodnutie súdu prvého stupňa má oporu v aplikovanom ustanovení § 142 ods. 1 O.s.p.

O trovách tohto odvolacieho konania krajský súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom (žiadnemu z nich) ich náhradu nepriznal. Navrhovateľ v odvolacom konaní úspešný nebol, bolo by jeho povinnosťou nahradiť trovy úspešnej procesnej strane - odporcovi, odporca si však tieto trovy neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplynulo, že by mu boli vznikli v súvislosti s podaným odvolaním navrhovateľa nejaké trovy.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie prípustné **n i e j e** .